

Mál nr. 166/2018**M og
V v/ slysátryggingar ökumanns og eiganda.****Tilkynningarfrestur samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga.****Gögn.**

Málskot, móttakið 30.5.2018, ásamt fylgigögnum.
Bréf V, dags. 14.6.2018.

Málsatvik.

Hinn 15. desember 2015 varð M fyrir meiðslum í árekstri á gatnamótum Breiðholtsbrautar og Selásbrautar. Hugðist M beygja bifreið sinni til vinstri á gatnamótunum, en þá rákust saman framendar bifreiðar M og annarrar bifreiðar sem kom úr gagnstæðri átt. Í lögregluskýrslu segir að mikið tjón hafi orðið á báðum bifreiðum og þær hafi verið óökufærar eftir áreksturinn.

Daginn eftir áreksturinn leitaði M lækni á heilsugæslustöð. Var hún þá greind með tognun og ofreynslu á lend- og háls hrygg auk tognunar á öxl. Fékk hún almennar ráðleggingar varðandi tognun og verkjalyf og sagt að halda áfram í sjúkraþjálfun. Fékk hún sjúkraþjálfunarbeiðni þar að lútandi við komu á heilsugæslustöðina 5.1.2016. Svo er að sjá samkvæmt fyrirbyggjandi gögnum að M hafi farið í sjúkraþjálfun 7. og 11. janúar 2016. M leitaði til heimilislæknis síns 24. mars 2017, en þá kom fram að í slysinu í desember 2015 hafi hún tognað í hálsi og ofanverðu baki, verið í sjúkraþjálfun um tíma og sé byrjuð aftur. Við skoðun í þessari læknisheimsókn kvartaði M undan verkjum í ofanverðu baki og verkjaleiðni upp í hálsinn auk þess að vera slæm við vinstra herðablað þegar hún hreyfir um axlarliðinn.

Í málinu kemur fram að M hafði áður verið metin til 8 stiga varanlegs miska og 10% varanlegrar örorku vegna mjóbakstognunar af völdum umferðarslyss 21. júlí 2013.

Bifreið M var vátryggð lögboðnum ökutækjatrýggingum hjá V, þegar áreksturinn varð, þ. á m. slysátryggingu ökumanns og eiganda. M tilkynnti um slysið til V 24. mars 2017, en tilkynninguna verður að skilja svo að með henni hafi gert M kröfu um bætur úr slysátryggingunni vegna þess líkamstjóns sem hún bjó þá við af völdum slyssins. V hefur hafnað bótaskyldu á þeirri forsendu að ársfrestur til að tilkynna tjónið hafi þá verið liðinn, sbr. 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 um vátryggingarsamninga, auk þess sem ekki hafi verið sýnt fram á orsakatengsl milli árekstursins og þeirra sjúkdómseinkenna sem hún bjó þá við.

Álit.

Samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004 glatar sá sem rétt á til bóta samkvæmt slysátryggingu þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur til félagsins innan árs frá því að hann fékk vitneskju um þau atvik sem hún er reist á. Ekki verður ráðið af gögnum málsins að ári áður en M tilkynnti um tjónið til V, eða 24. mars 2016, rúmunum þremur mánuðum eftir slysið, hafi M mátt gera sér grein fyrir að hún byggi við varanlegar afleiðingar af völdum slyssins. Þá verður ekki annað ráðið af málsgögnum en að hún hafi orðið fyrir líkamstjóni við áreksturinn sem telja verður bótaskyldt úr slysátryggingunni jafnvel þótt umfang þess hafi ekki verið metið til varanlegs miska eða varanlegrar örorku. M telst því eiga rétt á bótum úr umræddri slysátryggingu hjá V.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr slysátryggingu ökumanns og eiganda hjá V.

Reykjavík, 31. júlí 2018.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Jón Magnússon lögm.